

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 7.

Extraordinair Session.

8de Møde.

Torsdagen den 23de August.

(Forts.)

Jesperfen (fortsat): Seer jeg nemlig hen til det Forhold, hvort vi komme til at staa ved en Heelstatsforfatning, seer jeg hen til, at denne Heelstatsforfatning bliver en Forfatning mellem Danmark og et tydsk Hertugdømme, hvormed vi have haft et meget alvorligt Mellemværende, saa alvorligt, at det ikke kan glemmes fra nogen af Siderne, saa vil der her i en Forsamling, som fremgaaer af en Heelstat, mødes to Nationaliteter og to Sprog, som ere hinanden ganske fremmede, jeg vil ikke sige fjendtlige; men det vil stille sig saaledes, idetmindste stiller det sig saaledes for mig, at det ikke kan gaae, uden at den ene Deel vil vinde paa den andens Beføstning, og endskøndt den mindre Deel — thi her kalder jeg Hertugdømmet den større Deel, fordi det staaer med Støtte af hele Tydskland — for har kunnet modstaae, hvor det gjaldt aabenbar Magt, saa kan det være at befrygte, at her, hvor det gjælder Forhandlinger, kunde der fra den anden Side skee saadanne Grobringer, som ikke kunde føres igjennem med Magt. Jeg flutter dette ikke alene af det, jeg har sagt om den store Støtte i, hvad der staaer bagved, men ogsaa deraf, at den tydsk Nationalitet, den tydsk Charakter er mere paatrængende, mere fordrende end den danske, som er mere indrømmende og mere eftergivende. Seer jeg altsaa hen dertil, stiller det sig for mig, at der er noget farligt, og det vil altsaa kun være med Betyrning, at

jeg kan svare Ja til Grundlovsforandringen, der skulde fremfalde en saadan Ordning. Men endnu farligere stiller det sig for mig, naar jeg seer hen til Forholdene udad, thi naar jeg betænker, at Danmark bliver til en Heelstat med et tydsk Hertugdømme, som i visse Henseender staaer under fremmed Magt og Myndighed — hvad der vel ikke kan negtes, naar vi kunne see, at det tydsk Forbund kan have et bydende og befalende Ord at sige over en Deel af denne Heelstat, eller et forbydende Ord at sige over den — kan jeg ikke indsee rettere, end at Danmark ikke længer kan kaldes et selvstændigt Rige, fordi det ikke kan raade i de Anliggender, der angaae den hele Stat som en Heelstat.

Imidlertid vilde det dog berolige mig, dersom nogen af de høitagtede Ministre — jeg veed ikke, om mulig Premierministeren — i denne Henseende kunde give Oplysninger om denne Sag, kunde udtale noget beroligende, saaledes at jeg kunde opfatte Sagen anderledes, end jeg gjør, nemlig at den danske Konge, den danske Statsmagt, ikke er fri ligeoverfor det tydsk Forbund, ikke er fri i at tage Bestemelsen om sine Alliancer ligeoverfor Udlandet, men at den maa tage paa Raad med, hvad en fremmed Magt, som har et Ord at sige over en Deel af Heelstaten, kan byde og befale. Jeg kunde her navnlig ogsaa nævne, at det synes ikke, at den danske Statsmagt har fuld Raadighed i Heelstaten, dersom det forholder sig saaledes, som det synes i ikke saa Tilfælde at have forholdt sig, at en fremmed Magt kan raade under visse Tilfælde, under visse Eventualiteter, i det tydsk Hertugdømme, og den danske Magt har kun Lov til at staa og see derpaa. Naar jeg opfatter Sagen saa